

GAUDIUM
AUDITE SILETE

Časopis smíšeného pěveckého sboru Gaudium Praha

Rok 2006

Číslo 3

**Radost slavila čtyřicáté páté výročí
A GAUDIUM BYLO PŘI TOM**

A léta běží, vážení.....

Vladislav Souček

Je září roku 1961. Za ředitelem Základní devítileté školy v Korunovační ulici přichází čtyřadvacetiletý mladíček s nabídkou, že převezme vedení pěveckého kroužku po zkušeném panu učiteli Duškovi, který odchází na jinou školu. Je přijat také u vedoucí školního klubu, pod nějž kroužek spadá. Snad nepůsobil špatným dojmem, protože jeho nabídka byla přijata.

A zkoušky mohly začít. Kroužek zkoušel nejprve v kreslárně, potom v aule školy. Z počátečního stavu asi šestnácti děvčat, „zbylých“ po předchozím sbormistrovi, se počet zdvojnásobil a byla založena i příprava pro mladší děti.

A tak jsem se stal sbormistrem!

Hned po prvním roce mi byla jedna škola málo, a tak jsem začal nábor i na dalších školách obvodu Prahy 7. Zpěváků utěšeně přibývalo, rozrůstal se i repertoár. Ovšem objevují se i první pochybnosti. Až po čtyřiceti letech se mi svěřil tehdejší ředitel, jaký strach měly některé starší učitelky, že „ten klučina určitě postupně zneuctí všechny svoje zpěvačky“. No, nezneuctil a sbor rostl. Získal i svoje jméno „RADOST“. Tehdy jsem vypsal mezi členy soutěž, kterou vyhrála jistá Zdena Řezníčková (později Součková). Cenou byl polárkový dort. (Musím říci, že nevím přesně, proč cena nebyla dodnes udělena.)

V roce 1965 už sbor RADOST opustil svoji rodnou školu, a stal se celoobvodním sborem Domu pionýrů a mládeže. Tam pracoval až do roku 1994, kdy přešel logicky pod křídla Základní umělecké školy. No a „novodobé dějiny“ sboru už většinou znáte.

Že je GAUDIUM propojeno s RADOSTÍ, je taky dobře známo. Tedy jen pro nejnovější členy: na jaře roku 1988 jsme se s Radostí vraceli z kteréhosi úspěšného zahraničního zájezdu a děvčata právě končící v dětském sboru byla trochu „naměkko“ z toho, že se zpíváním končí. Přišla s nápadem, že by chtěla pokračovat, ale ne v dívčím komorníku, ale ve smíšeném sboru. Tehdy jsme se Zdenou řekli, že proč ne, ale jedině za předpokladu, že seženou potřebné muže – především tatínky. A rozešli jsme se před prázdninami s tím, že šlo o hezký, ale fantastický a neuskutečnitelný nápad.

Jaké ale bylo naše překvapení, když jsme byli v září postaveni před skutečností, že „pěvečtí muži“ jsou sehnáni a že tedy je třeba stanovit termín zkoušek. No, a tak vzniklo Gaudium. Proto jeho původní název byl SSRBD – Smíšený Sbor Rodičů a Bývalých Děti.

Kdysi rádio vysílalo hezký pořad „A léta běží, vážení“. Běží hodně rychle, a tak když letos kalendář spočítal, že uplynulo už pětadvacet let Radostného zpívání, zdálo se to skoro neuvěřitelné! Vždyť v republice existuje jen málo sborů, které pracují tak dlouhou dobu pod nepřetržitým vedením stále stejného sbormistra! Prvenství samozřejmě patří Staškovi, ten oslavil už padesát let vedení sboru.

Slavnostní koncert v Rudolfinu měl – nejenom podle mého názoru – opravdu vysokou úroveň. A to ve všech vystupujících složkách! Ani příprava Písníčka, i když zpívala v žalostně malém počtu, určitě neudělala ostudu a svěží barvou zaujala vyprodaný sál.

K vystoupení Gaudia mám také samou chválu. S něžným provedením Franckova Kyrie jsem byl velice spokojen! Dokázali jste, že vaše kvalita skutečně neustále roste, a že jste schopni výkonů blížících se profesionálním měřítkům. Dvě části z Bachových Magnificat jsem sice sledoval jenom od klavíru, ale myslím, že i tuto „kládu“ jste zvládli zcela bez problémů (pamatujete se ještě na začátky nácviku?). Zařazení Gaudia na jubilejní koncert „mateřské“ Radosti se tak ukázalo jako naprosto opodstatněné, oprávněné a posluchačsky účinné.

Mnozí z vás jste zpívali i ve sboru „bývalých“. Na základě četných ohlasů od laického, ale i odborného publika lze bez nadsázky tvrdit, že „bývalí“ byli úžasným překvapením! V jejich

podání zazněly kmenové skladbičky nikoliv jako sentimentální vzpomínání na mládí, ale jako pečlivě vycizelovaná díla!

A monumentální závěrečné Poselství hudby v provedení stošedesáti zpěváky bylo opravdovým POSELSTVÍM!

Proto je s lidmi hudba, aby se nebáli, aby si byli blíž, aby se našli i sami v sobě!

Malé zamyšlení nad výročním koncertem

Zita Nesvorná

Čtyřicet pět let. Co je to čtyřicet pět let? Dospělý člověk v nejlepších letech, krásný vzrostlý strom, nebo také život naplněný hudbou a písněmi. Pěvecký soubor Radost oslavil v tomto roce 45. výročí založení a při té příležitosti uspořádal slavnostní koncert v Rudolfinu.

Prožili jsme příjemné sobotní odpoledne a zhlédli jsme vystoupení několika oddělení dětského souboru a mohli tak ocenit u menších dětí pečlivou přípravu a snahu odvést co nejlepší výkon, u koncertního sboru jako vždy vynikající výkon s precizní výslovností a přednesem, a když nastoupily „stařeny“, celý sál jistě vycítil nadšení nad možností znovu se setkat a připomenout si tolikrát již zazpívané písně. Členové z Gaudia pak ukázali, že sborové zpívání nemusí skončit s dětským věkem, ale lze pokračovat i v dospělosti, a to dokonce se stejnými dirigenty.

A tak při poslechu člověku táhnou hlavou vzpomínky, jak jsme kdysi v 60. letech jeli vlakem na soutěž o Zlatou snítku do Chrudimi a bylo nás jen 35, na soustředění ve Skryjích, kde jsme prozpívali dva týdny, ale měli jsme čas i na výlety, táboráky s kytarami a na spoustu legrace při bojových a společenských hrách, na jeden z prvních zahraničních zájezdů do Lipska. Zážitky ze společných zkoušek, soustředění a zájezdů jistě každého člena sboru poznamenají na celý život a také z nich pak celý život čerpá. Přinejmenším se naučí spoustu písniček, naučí se vnímat krásu textů a získá lásku k hudbě.

Když se nad těmi uplynulými roky zamyslím, jen s obdivem si představuji to ohromné množství práce, obětavosti, podnikavosti, trpělivosti a nadšení, které je potřeba vynaložit k tomu, abychom mohli společně prožít například setkání po letech, nebo ty tisíce dětí, které sborem prošly a mnozí v něm našli celoživotního koníčka, někteří dokonce i základ k budoucímu povolání ...

Bachovo Magnificat

J. Blažíková

Někteří členové našeho sboru se na mě obrazení s dotazem, kdy, za jakých okolností a k jaké příležitosti Bach tuto skladbu komponoval. Nalistovala jsem tedy v patřičných knihách patřičné kapitoly a těm, kteří mají zájem, ve stručnosti sděluji, že:

Chrámová duchovní skladba Magnificat vznikla za Bachova působení v Lipsku v roce 1723. Zde trávil téměř 30 závěrečných let svého života. Přestože se protestantská bohoslužba odehrávala především v němčině, při významných svátcích se v Lipsku v Bachově době stále používaly latinské texty. Magnificat – chvalozpěv Panny Marie z evangelia sv. Lukáše – zhudbebnil Bach původně pro Svatý hod Boží vánoční, tedy pro své první vánoce v Lipsku. První verze skladby byla zkomponovaná v tónině Es dur a obsahovala kromě vlatního textu Magnificat ještě čtyři části s vánočními texty. Kolem roku 1730 pak Bach skladbu mírně přepracoval – částečně změnil instrumentaci, transponoval ji do D dur a vypustil vánoční vložky, takže ji bylo možné použít i o jiných významných svátcích. Právě tato druhá verze se dnes provozuje častěji.

V mnohých Bachových dílech jsou obsaženy skryté symboly, tónomalba a matematické vyjádření:

První část (Velebí má duše Pána) má slavnostní charakter, významná je role orchestru s rozsáhlou předehrou i dohrou.

Druhá část (a můj duch jásá...) vyjadřuje obsah textu svým tanečním charakterem.

V osmé části si můžeme všimnout výrazného kontrastu obsaženého v tomto verši: deposuit = svrhl – melodie klesá, exaltavit = povýšil – melodie stoupá.

I v deváté části můžeme zaznamenat v hudbě ztvárněný významový protiklad: nasycení chudých, odvržení bohatých. Pozoruhodný je závěr – melodie flétny je ukončená na konci předposledního taktu věty, poslední tón se ozve pouze v basu. Jedná se o symbol prázdnoty.

V závěrečné části (Gloria...) je zvukově mohutné zvolání sboru proložené nástupy jednotlivých hlasů, které jsou charakteristické triolovým rytmem. Trioly zde evidentně poukazují

k oslavované Nejsvětější Trojici. Po koruně následuje závěr, v němž je použito hudební téma z úvodu celého Magnificat. Je to další z příkladů provázání Bachovy hudby se zhudebněným textem. Hudbou totožnou se samým začátkem skladby je vyjádřen text „sicut erat in principio“ (= jako bylo na počátku).

Magnificat v terénu

Bohdan Maslowski

Povzbuzen Vládou Šilhánem, pokusím se v této krátké poznámce o sdělení svého nesdělitelného zážitku z letošního léta.

V posledním červencovém týdnu jsem se účastnil v Německu konference, na jejíž předposlední den byl naplánován výlet. Vrcholila zrovna letošní vedra a ke konci výletu, kdy už účastníci měli všeho dost (konference i výletu) jsme navštívili Muzeum J.S.Bacha v jeho domě v Eisenachu. Bylo už těsně před zavřením, takže paní pokladní nás měla taky dost, ale nakonec nám pracovníci muzea umožnili prohlídku (moc zajímavé, jsou zde mj.vystaveny rukopisy některých Bachových skladeb s viditelným procesem tvorby!) a dokonce nám předvedli standardní půlhodinový program pro návštěvníky.

Program spočíval v tom, že nám sympatický mladý pán předváděl ukázky Bachových skladeb na různé klávesové nástroje, bylo tam cembalo, spinet, dvoje „domácí“ varhany, bylo to moc pěkné. Nakonec nám s omluvným úsměvem sdělil, že by rád předvedl i nějakou vokální skladbu, ale to že nemůže sám – a pustil CDčko. Vzápětí se sálem začaly mohutně rozléhat velebné tóny Glorie z Bachova Magnificatu.

A nyní si prosím zkuste tu situaci představit, jinak můj příspěvek postrádá obsah. Uprostřed lidí z různých koutů světa, už trochu zmožených, unavených, upocených letní podvečer ...a najednou ta nádherná věc, která vás zvedne a přenesení úplně jinam, mezi jiné lidi, do jiného prostoru a času. Byl to opravdu transcendentní zážitek.

Tak či onak, budete-li v Eisenachu, navštivte Bachův dům.

César Franck

Na internetu našla M. Dolejší, přeložil a redakčně upravil B. Maslowski

César-Auguste-Jean-Guillaume-Hubert Franck (10. 12. 1822 - 8. 11. 1890), skladatel, varhaník a učitel hudby belgického původu byl jednou z největších postav francouzské i světové klasické hudby druhé poloviny 19.století.

Životopis

César Franck se narodil v Liege v Belgii. Jeho otec měl ctižádost vychovat z něj koncertního pianistu, a tak Franck studoval na konzervatoři v Liege a posléze od r. 1837 na Pařížské konzervatoři. Po jejím ukončení v r. 1842 se nakrátko vrátil do Belgie, ale v r. 1844 odjel do Paříže, kde už zůstal natrvalo. Jeho rozhodnutí vzdát se kariéry koncertního virtuosa vedlo k napjatým vztahům s jeho otcem.

Během prvních let v Paříži se Franck živil jako učitel, soukromý i institucionální. Působil taky jako varhaník na různých místech: V letech 1847 - 1851 v Notre Dame de Lorette, v letech 1851 - 1858 pak v St.Jean-St.Francois. V té době se seznámil s prací slavného francouzského stavitele varhan Cavaillé-Colla a taky pracoval na zdokonalování své techniky varhaníka a improvizátora. V roce 1858 se stal varhaníkem v nedávno vysvěcené Bazilice sv. Klotildy a tam setrval až do své smrti. Brzy na sebe začal upozorňovat svými schopnostmi improvizace. Jeho první soubor varhanních skladeb byl ale zveřejněn až v r. 1868, kdy mu bylo 46 let. Obsahuje jeden z Franckových nejlepších varhanních kusů, *Finále v B-dur*.

Od roku 1872 až do smrti Franck vyučoval hru na varhany na Pařížské konzervatoři. Mezi jeho žáky byli např. d'Indy, Chausson, Vierne či Duparc. Jako varhaník byl obzvláště proslulý svými improvizacemi. Na základě pouhých dvanácti rozsáhlejších varhanních skladeb je ale Franck považován za jednoho z největších varhanních skladatelů po Bachovi. Mezi jeho pracemi jsou některé z nejlepších varhanních kusů, které vznikly ve Francii za celé století. Především pětadvacetiminutová skladba *Grande Piece Symphonique* připravila půdu pro varhanní symfonie skladatelů jako Widor, Vierne a Dupré.

Mnoho z Franckových skladeb využívá „cyklickou formu“, metodu dosažení jednoty mezi několika tempy, ve kterých jsou

všechna hlavní témata vytvořena ze zárodečného motivu. Hlavní melodie jsou vnitřně propojeny a posléze rekapitulovány v závěrečném tempu. Franckova hudba je většinou kontrapunkticky složitá, používá pozdně romantický harmonický jazyk a vykazuje velký vliv Liszta a Wagnera. Ve svých skladbách Franck předvádí velký talent a náklonnost pro časté nápadité modulace (změny) tónin. Velmi často tyto řady modulací, vytvořené pozměňováním akordů nebo melodické fráze, končí na velmi vzdálených tóninách. Franckovi žáci vzpomínali, že jeho nejčastější požadavek byl „modulujte, modulujte...“. Franckův modulační styl a jeho idiomatická metoda ohýbání melodických frází je jedním z nejvýznamnějších odkazů, které nám zanechal. Klíč k jeho hudbě je zakódován v jeho osobnosti. Jeho přátelé na něj vzpomínali jako na člověka vrcholně skromného, jednoduchého, seriózního a pracovitého. Franckova hudba má většinou hluboce vážný charakter, někdy působí radostně, vášnivě či záhadně, ale téměř nikdy lehkomyšlně nebo humorně. Na rozdíl od většiny skladatelů jeho velikosti, Franckova sláva se opírá z větší části jen o několik skladeb z jeho pozdějších let, především je to *Symfonie d-moll*, (1886-1888), *Symfonické variace* pro klavír a orchestr, *Preludium, chorál a fuga* pro klavír a *Sonáta pro housle a klavír A-Dur*. Obzvláště *Symfonie* byla obdivována mladší generací francouzských skladatelů a hrála velkou roli při obnově francouzské symfonické tradice po letech úpadku.

V roce 1890 měl Franck vážnou dopravní nehodu (byl sražen koňmi taženým omnibusem). Potom ještě napsal tři mistrovské *Chorály pro varhany*, avšak krátce po dokončení poslední z těchto skladeb na následky nehody zemřel. Je pohřben na montparnasském hřbitově v Paříži.

Franckova hudba měla vliv na řadu jiných hudebníků, především pak jeho cyklická forma ovlivnila i vrcholné skladatele jako byli Debussy a Ravel, i když jejich hudba je už jiná.

Střípky (a drby)

- Soukromým učitelem Francka byl Antonín Rejcha, významný hudební teoretik a skladatel českého původu, který žil v Paříži a mezi jehož žáky patřili rovněž Liszt, Berlioz a Gounod. Citovaný zahraniční zdroj praví, že Franckovo studium u Rejchy nebylo dlouhé, ale zásadním způsobem ovlivnilo Franc-

kovu tvorbu (která, jak víme, byla kontrapunkticky a harmonicky složitá...).

- Franck jako skladatel nebyl příliš úspěšný u svých současníků, jistý úspěch se dostavil až krátce před jeho smrtí. Ani doma není nikdo prorokem, Franckova žena neměla jeho hudbu příliš v lásce a jejich vztahy dále ochladly, když razantně vyjádřila svůj odpor k jeho Symfonii d-moll a Klavírnímu kvintetu f-moll...jeho žena ovšem byla jeho bývalou žákyní a právě sňatek s ní před časem vedl k výraznému zhoršení vztahů mezi Franckem a jeho otcem.

Gaudium na Bohemia Cantat

Milena Poláčková

Letos na jaře se rozhodla skupinka gaudiáků, že se v srpnu zúčastní letošního ročníku festivalu Bohemia Cantat. Bohemia Cantat je mezinárodní sborový festival určený nejen sborům, ale především zpěvuchtivým jednotlivcům. Ti si vyberou jeden z předem vypsanych ateliérů se stanoveným programem a sbor-mistrem, po zaplacení získají přístup na stránky s notami a pak už jen zbývá přijet a zpívat (popřípadě urgovat, že na zmíněných stránkách ty noty nejsou). Z letošního výběru ateliérů (České baroko, Tvorba Jana Nováka, Zpívat jako strom, Lidové písničky, Alikvotní zpívání ve sboru a Jazz ve sboru) si Honza vybral alikvotní zpívání a my ostatní baroko, někteří zprvu ještě váhali mezi barokem a lidovými písničkami, ale udělali dobře, protože ateliéry 'Lidové písničky' a 'Zpívat jako strom' byly nakonec pro malý zájem zrušeny.

Po dohadování, jestli autem nebo autobusem, vyrazila nakonec první parta autobusem a hodinu po ní druhá autem. My „autobusoví“ jsme měli tu výhodu, že Student agency jezdí včas (o kafi a čtívu na palubě nemluvě) a na chodníku mezi autobusovým nádražím a Domem kultury v Liberci není tolik dopravních značek a omezení. Takže jsme se s předstihem zaregistrovali, ubytovali a deset minut před odchodem na večeri jsme se začali shánět po „autopartě“. Tam nám mobilem sdělila, že je na kruháku. Kruhový objezd je docela blízko centra, to jsme ovšem nepředpokládali, že se stane výchozím bodem okružní jízdy po Liberci. Liberec ale naštěstí není tak rozlehlé velkoměsto, aby

přemohlo Ivančin smysl pro orientaci, a tak jsme se na zahájení festivalu všichni sešli.

My, kteří jsme už tušili, do čeho jedeme, jsme potají uzavírali sázky, jestli bude na zahájení festivalu pan sbormistr Staněk zase bos. Byl. Jeho bosý příchod na podium a žluté festivalové tričko jsou už neodmyslitelnou součástí atmosféry Bohemia Cantat. Společně jsme si zazpívali festivalovou hymnu a dvě písničky ze zpěvníčku, který jsme obdrželi při registraci. Na první pohled trochu odrazoval, protože skoro třetina textů byla ve švédštině, ale všechno, co jsme se z něho stačili naučit, bylo moc hezké. První den jsme se pokusili o Dowlandovu renesanční píseň „Come again“, v níž jsme se dopracovali k jakési dělbě práce – někdo stačil přečíst jen noty, někdo jen text. Obdobně postupně skončily všechny písničky v angličtině. Pouze u švédské jsme byli jednotní. Tam četli všichni jen noty. Někteří zpívali rovnou na vokál a jiní vyluzovali zvuky vzdáleně imitující germánský jazyk. Naopak jazzový kánon byl podstatně jednodušší. Melodii a rytmus měl tak vtíravé, že nás některé budí ze spaní ještě teď, a dum-de-dum a dau-wau-wau se četlo docela dobře.

Potom už jsme se rozprchli do ateliérů. Zkoušky v ateliérech jsou časově náročné, jsou to první den večerní, a potom dopolední a odpolední bloky s přestávkou jen na oběd. A tak představa, že bychom ještě případně zvládli výlet na Ještěd, se rozplynula hned první večer. My „barokáři“

j jsme zkoušeli v nádherné moderní budově ZUŠ, kterou lze libereckým jen závidět. Když před námi konečně stanul mistr Mistr, zjistili jsme, že je to osobnost veskrze originální. K jeho nesporným specialitám, jež jsme měli tu čest okusit, patřily: 1) smysl pro humor, 2) rozezpívání formou rozcvičky, 3) absolutní sluch, 4) neustálé změny již nacvičené dynamiky, 5) všichni zpívají všechny hlasy a 6) skladba se cvičí po taktech.

Ad.1) Kdyby ho neměl, býval by – jako sbormistr zvyklý na profesionály – už z první zkoušky utekl.

Ad.2) Uvítal nás slovy, že rozezpívání bude náročnější, ovšem pokud prý budeme jeho cvičení dělat denně, stanou se z nás sóloví zpěváci (bohužel neupřesnil, za jak dlouho). Před rozezpíváním jsme se dlouho důkladně protahovali a všechna cvičení byla provázena intenzívním pohybem. Když protipohyb rukou, tak rovnou oběma a od země až nad hlavu – k tomu přibýly dřepy, poskoky, předklony, záklony, holubičky, atd. Každé cvičení (včetně nácviku skladeb) začínalo přípravou tónu: nastavit ústa do polohy „u“, rozkmitat jazyk do stran, přitom zpívat daný tón a postupně přejít v důrazné a dlouhé „třůůůj“. A tak jsme

všichni bublali a prskali jako přípravka čertí filharmonie před Mikulášem. Ono to vypadá jako šaškárna, ale když se člověk pozoruje, tak zjistí, že ta první část mu otevře krk a ta druhá dostane tón dopředu. Tyto zvuky se samozřejmě okamžitě staly pozdravem a heslem členů atelieru a s oblibou se používaly v nejrůznějších a zejména co nejnevhodnějších situacích.

Ad.3) Mistr Mistr má absolutní sluch a rozčilovalo ho i ladění klavíru (tím spíš, že klavír ve zkušebně byl výš než klavír v sále, což nikdo jiný nezaregistroval), natožpak my. Zvláště soprány a alty, které měly na několika místech pár sólových taktů a lezly na nich dolů, ba už rovnou při nástupu nevyhloudily kýženných 440 Hz (my alty jsme skutečně nastupovaly na a1). A tak jsme se na sbormistrův pokyn narovnávaly a vytahovaly ze židlí, natahovaly krky jako drůbež před krmením, to všechno s úpěnlivou prosbou „domina, domina nostra“ na rtech. Strávili jsme na těch pár taktech půl zkouš-

ky a ani na dvacátý pokus to nebylo ono. Tenoři a basy na tom nebyli líp. I na koncertě bylo ze sbormistrova nepřetržitě zdviženého ukazováčku a z pocitu některých sboristů, že tohle už někdy zpívali výš, patrné, že odpověď na páně Mistrovu otázku „Dáme to?“, s níž měl na mysli právě těch 440 Hz, bude rozpačitá. Publikum naštěstí absolutní sluch většinou nemá.

Ad.4) Dynamika se měnila tak čtyřikrát za zkoušku a v notách nám rostly řady přeškrtnutých forte přepsaných na piano a naopak. Jen tam, kde to bylo pravidelně falešné, zůstávalo piano trvale. Vzáli jsme akord a pan Mistr se buď zamračil a vykřikl „tady musí být piano“ nebo shovívavě svolil, že lze zpívat mezzoforte. Mělo-li se zpívat forte, křičel přes barokně rozvášněný dav „a smažíme!“. Na dodržování dynamiky a na dynamických kontrastech se lpělo velmi důsledně, ale na koncertě se nám to hodilo, protože navzdory všem trémám, sklerózám i zapomenutým brýlím aspoň něco z dynamiky v našem vystoupení zůstalo.

Ad.5) Na první zkoušce nám bylo sděleno, že se naučíme číst z not. To ovšem soprány a alty netušily, že ty noty, které budou číst, budou začínat basovým klíčem. Nácvik po hlasech vypadal tak, že příslušný hlas zpívali všichni. Myslím, že číst z not jsme se nenaučili, ale měli jsme aspoň trochu představu, co tam vedle nás zpívají ostatní, a taky jsme my nižší hlasy nepřišli o ty nejhezčí pasáže, které jako obvykle slepá Spravedlnost přisoudila sopránu.

Ad.6) Všechny skladby jsme cvičili po malých částech, takže premiéru vcelku měly skutečně až na koncertě. Generálka se nekonala. Zato před koncertem, než jsme přišli na řadu, jsme se každých 10 minut scházeli na malou chvilku „kondičního“ zpívání.

Z výše zmíněného vyplývá: nebraňme se dělat ze sebe šašky. I ta sebevětší na první pohled hovadina jest pod odborným vede-

ním amatérskému zpěvákovi ku prospěchu. A tudíž i celému sboru.

A jak to dopadlo? Jestli „jsme to dali“, se uvidí až za dva měsíce, až vyjde CD ze závěrečného koncertu. Každý má většinou nejlepší dojem ze svého ateliéru, protože ho zná nejlépe, nechal tam kus své práce,

kus svého volna i radosti. Barokní skladby vybrané pro náš ateliér byly krásné a ještě teď nám chvílemi znějí v uších.

Nebyla ovšem jen práce, byla i zábava. Festival provázely koncerty, první večer to byl koncert pardubických Bonifantů a libereckého Kvintusu v Lidových sadech a druhý večer koncert alikvotního ateliéru a hostů v kostele. Společenským vrcholem festivalového života byl společenský večer v pátek v Domě kultury. Kromě účastníků na něj přišli i hosté (Jouda ovšem bez Mařénky, proslýchalo se, že je v porodnici, ale kdoví, byl tam spatřen a fotografován v dámské společnosti).

A co na to říkají účastníci?

Radka: „Byla jsem na BC poprvé, bylo to skvělé a určitě, pokud to jen trochu půjde, založím si zřejmě svou soukromou „koncesrpnovou“ tradici... Moc doporučuji všem kolegům ze sboru - akce byla nejen příjemná, zábavná, ale i náročná - spousta zkušeností k nezaplacení, práce s jinými sborMistry velmi zajímavá a poučná! Odteď na našich zkouškách sedím rovně, nevyrušuji a čtu noty i s ostatními hlasy :-).“

Maruška: „Nemám už skoro co dodat, moje pocity byly stejné. Snad jen to, že jako asi všichni ostatní se těším, že těch krásných skladeb, které jsme tam potkali, si užijeme v Gaudiu, kde se je doopravdy naučíme.“

Vláda Šilhán: „Strašně se mi líbilo téměř vše (snad kromě ceny snídání a trochu i ostatního jídla). Líbil se mi i způsob vedení zkoušky pana Mistra. Bylo to zase něco jiného, ale jistě ne ne-

zajímavého. Mám-li však vybrat největší zážitky, pak to asi byl koncert kluků z Pardubic a závěrečný koncert jazzového atelieru. Už se těším na příští ročník.“

Milena (s doprovodem): „My už tu „koncesrpnovou“ tradici máme tři roky. Vždycky se do Liberce těšíme, vždycky se nám tu moc líbí, vždycky tu nasáváme to krásné nadšení a nádhernou soudržnost bláznivých zpívajících dospělých amatérů. Je fantastické zkusit si tu „soustředění“ i koncert každý rok jinak a s jiným sbormistrem a potom srovnávat. A vždycky se nakonec rádi vracíme do svého sboru.“

Ivana: „Já k tomu nemám co dodat, také pokud to půjde, tak bych se dalšího ročníku zúčastnila. Bylo to fajn, atmosféra byla dobrá, ubytování hezké (až na tu cenu snídaně). Vždy tato zkušenost všem přinese něco nového. A pokud někdo reptá na své sbormistry, pozná tu i práci jiných sbormistrů a pak teprve může srovnávat.“

Co se událo !

Náš pozdrav Sokolu

Den před státním svátkem pořádala Česká obec sokolská slavnostní vyhodnocení XIV. všesokolského sletu, který se uskutečnil letos v prvních červencových dnech. Za účasti oceněných z celé republiky se před touto událostí uskutečnila pietní akce odhalení kamene, přivezeného z Mauthausenu z místa, kde zahynulo nespočet našich občanů včetně sokolů v době nacistického teroru. ČOS pozvala Gaudium, aby tento akt doprovodilo svým zpěvem. Zúčastnila se menší skupina těch, kteří měli možnost v dopoledních hodinách přijít, přesto se provedení dvou písní (Aká si mi krásna a Locus iste) povedlo a bylo účastníky aktu oceněno. O této naší účasti píše i časopis Sokol.

Podzimní soustředění

Uskutečnilo se tentokrát na domácí půdě, tedy ve zkušebně ZUŠ Praha 7. v sobotu 4. a v neděli 5. listopadu. Až na bohužel obvyklé nedochvilnosti mnoha účastníků proběhlo běžným způsobem.

Nacvičovali jsme především Ave Regina coelorum a novinku Vigilanter melodum. Také jsme si vyzkoušeli jednu z povinných skladeb pro soutěž ve Spittalu, do které jsme se přihlásili. Zlatým bodem programu byly opět oživené koledy, které jsme v choreografii Radky Tesárkové zkoušeli v sobotu večer .

-vš-

Máme nejen nového prezidenta, ale nově i samosprávu!

Dne 4.10.2006 se konala členská schůze sboru, která je nejvyšším orgánem tohoto občanského sdružení.

Na této schůzi, která podle platných stanov Občanského sdružení byla usnášeníschopná, byl vyhlášen výsledek hlasování na funkci prezidenta a na členy správního výboru, a to na dobu 5 let.

Prezidentem byl zvolen: **RNDr. Jiří Míček**

Hospodářkou byla zvolena: **Daniela Duchoňová**

Dalšími členy správního výboru Občanského sdružení byli zvoleni: **Ing. Marie Dolejší, PhDr. Milena Poláčková, Ing. Vladimír Šilhán, Milan Špale.**

Členové sdružení, pověřeni správním výborem k vykonávání dalších funkcí:

Čestný prezident sboru: Ing. Karel Štětina

Správce notového archivu: Ing. Zdeňka Průšková

Správce sborových kostýmů

a vedení kroniky sboru: Jarmila Tittelbachová

Abyste je lépe poznali:

Prezident

D. Duchoňová

M. Poláčková

M. Dolejší

M. Špale

čestný prezident

J. Tittelbachová

Z. Průšková

V. Šilhán

Přání členům Gaudia**Regině Píšové 50. (*6.7.)**

V jeden horký červencový den,
když slunce rozdávalo všem,
zrovna šestého to bylo,
děvčátko se narodilo.
Oči modré jako chrpy,
ústa rudá od malin,
zvonky v louce vítaly ji,
moudrá sova zahoukala,
když na zemi se snesl stín.
A jak léta ubíhala,
z děvčátka se dívka stala,
zpívala si, studovala.
Dřív jen malá holčička,
dnes zdravotní sestřička.

Zdravé zoubky, zdravé dásně
smát se budou zase krásně,
ústa budou jako nová,
když je drží Kelišová.
O koho jde, už to víme,
ještě trochu napovíme,
soprán zpívá zasa znova,
přezdívku má Kelišová.
Je to možné, to to letí,
dneska slaví půl století,
tak skleničku pozvedněme
a Regině zazpívejme.
Vše nejlepší dalším dnům
Ti dnes přeje Gaudium.

Ivetě Hrubé ke 40. (*2.7.)

Jezero tiché, měsíc svítí,
postava s prutem se k jezeru rítí.
Krok má pevný, oko jasné, které-
pak rybce dnes život zhasne.
Ó to je krása, voda, lekníny
a já zas honím šilený termíny.
Zabrousit zuby a pak doufat, že
zas budou dobře kousat.
O háček tuklo, no jak se zachová,
tiše si povídá ta naše Douchová.
Tak už se chytň, nemám čas si
hrát,
do Gaudia musím na Magnifikát.
Tak konečně sumce jak kláda
mám,
zhotovím fotku, Douchové
zavolám.

Že splnil se mně ten toužebný sen,
sumce jak kláda já vytáhla
z vody ven.
Tisíce čertů jak když s ní
šijou,
dneska jí zvony překrásně
bijou.
Tak už to víte, kdo je ta dívka,
no přece Douchová, Hrubá Ivetka.
Tak všichni zvedněme svou číši
na zdraví,
ať naše Ivetka skvěle to oslaví.
Tak všechno nejlepší chceme ti
přát,
Ivetko, řekni, co máme ti zazpí-
vat.

Autorka obou přáníček: J. Tittelbachová

Redakční rada dosud nebyla ustavena.

Toto číslo připravil díky laskavosti přispěvatelů Vladimír Šilhán
Spolupracovaly Marie Dolejší, Jana Vlková, Milena Poláčková a B. Maslowski
Další příspěvky a připomínky zasílejte na adresu Gaudium Praha, 1700 00, Praha 7,
Šimáčková 16, případně e-mailem (gaudiumpraha@volny.cz, sbor@radostpraha.cz,
silhan@csvs.cz)

Toto číslo vyšlo dne 15. listopadu 2006